

— dokonał błędnej wykładni zaskarżonego rozporządzenia poprzez stwierdzenie, że ma ono zastosowanie również do zaczynów na bazie N-metyloakryloamidu zawierających akryloamid.

Z tych powodów wnoszący odwołanie żądają uchylenia wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-368/11 i stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101, s. 12

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94 z dnia 28 czerwca 1994 r. ustanawiające zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony istniejących substancji zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 (Dz.U. L 161, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 16 kwietnia 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-200/13 P)

(2013/C 171/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i S. Boelaert, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Bank Saderat Iran, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10;

— wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie oraz oddalenie skargi Bank Saderat wniesionej przeciwko zakwestionowanym środkom;

— obciążenie Bank Saderat kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Rada uważa, że wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie narusza prawo w następujący sposób:

1) Sąd błędnie orzekł w odniesieniu do dopuszczalności skargi, że Bank Saderat miał prawo korzystać z ochrony i gwarancji wynikających z praw podstawowych bez względu na to, czy można go uważać za emanację państwowości irańskiej;

2) Sąd niesłusznie uznał, że jeden z elementów uzasadnienia nałożenia środków ograniczających na Bank Saderat był niewystarczająco precyzyjny;

3) Sąd błędnie zastosował orzecznictwo dotyczące przekazywania informacji z akt Rady;

4) Sąd błędnie uznał, że uzasadnienie nałożenia środków ograniczających na Bank Saderat nie zostało poparte dowodowo, w zakresie, w jakim:

— Sąd nie uwzględnił należyte okoliczności, że dowody na popieranie przez Bank Saderat działalności Iranu związanej z rozprzestrzenianiem broni jądrowej pochodzą z poufnych źródeł;

— Sąd nie uwzględnił należyte zawartego w rezolucji nr 1803 (2008) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych odniesienia do Bank Saderat w związku z działalnością Iranu związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej;

— Sąd błędnie uznał, że Rada powinna była przedstawić szczegółowe informacje dotyczące obsługiwania przez Bank Saderat akredytyw dwóch wskazanych podmiotów zaangażowanych w działalność Iranu związaną z rozprzestrzenianiem broni jądrowej.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-209/13)

(2013/C 171/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy; M. Hoskins QC, P. Baker QC, V. Wakefield, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/52/UE ⁽¹⁾ upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych, oraz

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut jest oparty na tym, że decyzja Rady 2013/52/UE jest sprzeczna z art. 327 TFUE, ponieważ upoważnia do przyjęcia podatku od transakcji finansowych (zwanego dalej „PTF”) ze skutkami ekstraterytorialnymi, który naruszać będzie kompetencje, prawa i zobowiązania nieuczestniczących państw członkowskich.

Drugi zarzut jest oparty na tym, że decyzja Rady 2013/52/UE narusza prawo, ponieważ upoważnia do przyjęcia PTF ze skutkami ekstraterytorialnymi, który nie znajduje uzasadnienia w zwyczajowym prawie międzynarodowym.

Trzeci zarzut jest oparty na tym, że decyzja Rady 2013/52/UE jest sprzeczna z art. 332 TFUE, ponieważ upoważnia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie PTF, którego zastosowanie w sposób nieunikniony obciąży kosztami nieuczestniczące państwa członkowskie.

(¹) Dz.U. L 22, s. 11.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-211/13)

(2013/C 171/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wniosła o:

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów, które przewidują w dziedzinie podatków od spadków i darowizn w odniesieniu do nieruchomości położonej w Niemczech przyznanie tylko ograniczonej kwoty wolnej od podatku, gdy darczyńca lub spadkodawca oraz nabywca zamieszkiwali w chwili dziedziczenia lub darowizny w innym państwie członkowskim, podczas gdy dużo wyższa kwota wolna od podatku jest przyznawana, gdy co najmniej jeden z dwóch zainteresowanych zamieszkiwał w Niemczech w chwili dziedziczenia lub darowizny.

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Opodatkowanie spadków i darowizn jest złagodzone w prawie niemieckim poprzez względnie wysokie kwoty wolne od podatku, w szczególności w przypadku spadków i darowizn pomiędzy małżonkami, pomiędzy rodzicami i dziećmi oraz pomiędzy niektórymi krewnymi. Jednakże te wysokie kwoty wolne od podatku mają zastosowania wyłącznie, gdy Niemcy wykonują nieograniczone kompetencje podatkowe, podczas gdy w przypadku ograniczonych kompetencji podatkowych ma zastosowanie wyłącznie niższa ryczałtowa kwota wolna od podatku. Z kryteriów, które Trybunał przedstawił w wyroku w sprawie *Mattner* (¹), wynika, że uregulowanie to nie jest zgodne z art. 63 TFUE.

(¹) Wyrok z dnia 22 kwietnia 2010 r. w sprawie C-510/08 *Mattner*, Zb.Orz. s. I-3553.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 7 lutego 2013 r. w sprawie T-235/08, Acron OAO i Dorogobuzh OAO przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 kwietnia 2013 r. przez Acron OAO i Dorogobuzh OAO

(Sprawa C-215/13 P)

(2013/C 171/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Acron OAO, Dorogobuzh OAO (przedstawiciele: B. Evtimov, E. Borovikov, adwokaci, D. O’Keeffe, solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Fertilizers Europe

Żądania wnoszących odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie T-235/08 Acron OAO i Dorogobuzh OAO przeciwko Radzie Unii Europejskiej;

— wydanie ostatecznego orzeczenia co do istoty sprawy oraz stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 236/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończącego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, częściowy przegląd okresowy ceł antidumpingowych na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji (¹), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżących;

— obciążenie Rady kosztami postępowania przed Trybunałem oraz kosztami postępowania przed Sądem, wraz z kosztami wnoszących odwołanie w obu instancjach;